

Contra l'escepticisme

Aviat tornarem a veure a les sales del nostre país l'obra *Pàtria*, dirigida i escrita per Jordi Casanovas i estrenada fa poc al Canal de Salt: un gran guió teatral sobre una hipotètica independència de Catalunya, molt premonitori (escrit ja fa 5 anys). En l'obra, però, el detonant del moviment popular a favor de la independència no és una manifestació ni el discurs de cap president de la Generalitat, sinó la forja d'un candidat alternatiu a tot el sistema de partits existent. Un home fart de la hipocresia regnant, un contestatari, un escèptic, un indignat. En aquest cas, però, la realitat ha estat lleugerament diferent: la notícia històrica no és només el moviment massiu de la manifestació de l'11 de Setembre passat, sinó el fet que per primera vegada un partit polític majoritari incorpora en el seu programa l'exercici efectiu del dret a l'autodeterminació. Això no ho va poder preveure cap guionista, i és la veritable revolució del moment: el sistema polític recull o vol recollir el moviment ciutadà.

Les revolucions es poden fer "per dalt" o "per baix", en llenguatge de Maura. L'avantatge de les revolucions "per dalt" és que aconsegueixen una convergència d'interessos més gran entre les ànsies populars i els programes polítics, a diferència de les revolucions "des de baix" o més incontrolables, més antisistema, més dramàtiques normalment. La bona notícia és, per tant, que a Catalunya tenim l'oportunitat de fer una revolució ordenada, democràtica, en col·laboració entre societat, política, economia i cultura, que és quan els països avancen de debò i quan es creen veritables construccions històriques. Quan consisteix en el pim-pam-pum i la desconfiança d'uns bàndols contra els altres, sovint s'encallen els processos o bé se'n deriven episodis violents. Mas ha tingut l'encert de posar el termòmetre en el moment adequat i plantejar un procés ordenat cap a l'autodeterminació: una ocasió d'or per a reconciliar societat i política, que ell no ha de desaprofitar... però la societat tampoc.

No és la primera vegada que se'ns presenta una ocasió daurada en període democràtic. El president Wilson ja va plantejar el dret a l'autodeterminació com un dels seus Catorze Punts, base de la pau mundial el 1919, i en canvi no sempre hem tingut el talent ni la unitat per fer l'exercici. Sí, és cert que normalment les aspiracions a l'autonomia es van veure interrompudes per dictadors, cops d'estat, guerres o repressions: la majoria de vegades ha estat així. De fet, des de Prat de la Riba fins a Pujol quasi tots els nostres líders han patit persecucions, empresonaments o afusellaments. Però altres vegades havíem tingut l'oportunitat de mostrar una voluntat unitària, en aquest cas per l'autonomia, i en canvi vam acabar dividits: cap dictador no ens impedia haver anat més units, i amb més força i rapidesa, per aconseguir la Mancomunitat molt abans que el 1914 o la Generalitat molt abans que el 1931. No sempre hem estat a l'alçada: de les poques vegades en què ens hem pogut autodeterminar o plantejar una demanda col·lectiva en democràcia, no sempre hem anat prou units i no sempre hem vençut l'escepticisme i la desconfiança.

Ara no tindriem perdó. Després de 30 anys de democràcia i d'autonomia (molt relativa), un president català està disposat a constituir d'una vegada un nou estat europeu. Ara Catalunya depèn d'ella mateixa, el món sencer l'està mirant i ja no podrà culpar ningú de fora. Ser escèptics ara, justament ara, ens podria robar un somni de segles.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 19-11-2012 Pàgina 25

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/593913-contralescepticisme.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=m&utm_source=rss&utm_medium=m&utm_campaign=rss